

Arrest

nr. 215 708 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. PEPERMANS
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BOELENS, die loco advocaat K. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 26 juli 2017.

1.2. Op 29 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sayed van etnische origine te zijn. U bent het sjiiitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Sakana, gelegen in het district Hesa Awal Behsud van de provincie Wardak.

U was anderhalf jaar oud toen uw ouders naar Iran verhuisden. Daar groeide u op in de stad Varamin, gelegen in de provincie Teheran. U begon als kleermaker te werken vanaf tweeëntwintigjarige leeftijd. Toen u van uw werk terug naar huis ging, werd u door de Basij (paramilitaire ordedienst grotendeels bestaande uit vrijwilligers) tegengehouden en vonden ze een kleine hoeveelheid drugs in uw zak. U werd meegenomen naar hun basis waar u werd verteld dat u naar Syrië zou worden gestuurd om te vechten. Toen u het hoofd van de Basij toonde dat u een vluchtelingenkaart had, nam hij ze af en knipte ze door. U werd daarna opgesloten. U vroeg aan de wachters om uw ouders op de hoogte te brengen, alvorens uw vader naar de basis kwam en met het hoofd van de Basij overeenkwam dat u werd vrijgelaten. Toen u thuis aankwam vertelde u uw vader dat uw vluchtelingenkaart werd doorgeknipt, waarna uw vader zei dat u niet meer naar buiten kon gaan. Later besloot uw familie dat er geen andere optie was dan u naar Europa te sturen. U vertrok in oktober 2015 uit Iran en u kwam aan in België op 28 november 2015. U vroeg op 3 december 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban en Daesh.

Ter staving van uw asielrelaas legt u geen documenten voor.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De nationaliteit en werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers het land en de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u bijna geen kennis heeft van de reden waarom u met uw familie uit Afghanistan bent gevlucht. Zo kan u enkel zeggen dat uw vader zei dat het onveilig was, dat jullie een vijand hadden en dat jullie niet in vrede konden leven. Echter, gevraagd om hier meer uitleg over te geven, kan u niets meer zeggen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd welke vijand jullie hadden, kan u enkel zeggen dat uw vader zei dat het lokale mensen waren die jullie niet in vrede lieten leven. U kan er evenwel niets meer over zeggen omdat u zegt dat u toen te jong was. Echter, wanneer u vervolgens de vraag gesteld krijgt of u het niet heeft gevraagd toen u ouder was, ontwijkt u de vraag en zegt u dat uw ouders een foto van u hebben van de moment dat jullie Afghanistan verlieten (CGVS, p. 7). Er kan

evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer informatie kan geven over de reden dat u niet in uw land van herkomst kon opgroeien.

Voorts werd vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de geboorteplaats van uw ouders, broers en zussen. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat uw vader werd geboren in Maydan Wardak, maar u heeft geen idee waar uw moeder geboren is (Verklaring DVZ, punt 13a). U heeft ook geen enkel idee waar of wanneer uw drie broers en drie zussen werden geboren (Verklaring DVZ, punt 17). Dit is zeer bizar. Op het CGVS beweert u plots dat uw beide ouders in Behsud werden geboren. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waar uw broers en zussen werden geboren, kan u plots zeggen dat dat twee van uw zussen in Teheran werden geboren, twee van uw broers in Mehrabad en uw andere broer en zus in Gulshar (CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkent u dat u op de DVZ heeft gezegd dat u niet wist waar uw ouders, broers of zussen werden geboren en dat ze daar ook geen details over vroegen (CGVS, p. 10). Deze verklaring kan echter niet overtuigen.

Ook over uw etnie en die van uw ouders doet u tegenstrijdige uitspraken. Zo verklaart u op de DVZ dat zowel u als uw ouders Hazara zijn (Verklaring DVZ, punt 6d en 6e). Echter, op het CGVS beweert u plots dat u Sayed bent (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat u een andere etnie opgaf bij de DVZ, ontkent u tot driemaal toe dat u werd gevraagd welke etnie u had. Wanneer u vervolgens expliciet wordt gevraagd of u Hazara bent, antwoordt u dat uw moeder Hazara is, en uw vader Sayed (CGVS, p. 10). Opnieuw geconfronteerd met uw tegenstrijdige uitspraken, ontkent u wederom dat u op de DVZ werd gevraagd tot welke etnie u en uw ouders behoren (CGVS, p. 10-11). Wanneer u voor de laatste keer wordt geconfronteerd met het feit dat die vragen wel degelijk werden gesteld op de DVZ, kan u niets zeggen (CGVS, p. 11). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst consistente verklaringen aflegt over uw etnie en die van uw ouders. Dat u dit niet kan, doet vragen rijzen over uw voorgehouden nationaliteit.

Daarnaast doet u zeer opmerkelijke uitspraken over de leeftijd van uw moeder. Zo beweert u op het CGVS dat uw moeder vijfenvieftig of vijftig jaar oud is (CGVS, p. 11). Echter, aangezien u zelf reeds eerder verklaarde achtendertig jaar oud te zijn, wilt dat zeggen dat uw moeder maximaal dertien jaar oud was toen u werd geboren. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u geen idee heeft hoe oud uw moeder is (CGVS, p. 12). Ook dit is opmerkelijk.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw kennis van uw geboorteplaats zeer merkwaardige leemtes vertoont. Zo kan u enkel zeggen dat u werd geboren in het dorp Sakana, gelegen in het district Hesa Awal Behsud van de provincie Wardak. Echter, wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u weet over uw geboorteplaats, moet u toegeven dat u er niets over weet, enkel dat u van uw ouders hoorde dat u er werd geboren. Wanneer u daarna wordt gevraagd of uw ouders u nog meer zaken hebben verteld over uw geboorteplaats, antwoordt u ontkennend alvorens u bizar genoeg zegt dat u hen er ook nooit iets over vroeg (CGVS, p. 6). Dat u gedurende uw hele leven nooit vragen stelde over uw geboorteplaats in Afghanistan, is evenwel niet aannemelijk. U weet ook niet waar uw geboortedorp Sakana zich bevindt in het district en u kan verder niets meer over uw district zeggen. Gevraagd of u nog andere, omliggende districten van Hesa Awal Behsud kent, antwoordt u ontkennend, alvorens u zegt dat uw vader ooit Qalchinakhod vernoemde dat dichtbij uw dorp lag. U weet er evenwel niets meer over. U kent ook geen andere omliggende districten (CGVS, p. 6). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u omliggende provincies van Wardak kent, moet u wederom toegeven dat u er niets over weet en stelt u dat u niet geïnteresseerd was om er iets over te leren (CGVS, p. 6-7). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst enige kennis bezit over uw plaats van herkomst in Afghanistan. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden Afgaanse nationaliteit op de helling.

Verder moet worden opgemerkt dat u allerm minst consistente verklaringen aflegt over de door u gesproken talen. Zo werden uw verklaringen op de DVZ steeds in het Farsi afgenomen (Verklaring DVZ) en vroeg u ook een Iraanse tolk voor uw gehoor op het CGVS (Vragenlijst DVZ, vraag 6). Aan het begin van het gehoor op het CGVS zegt u opnieuw dat u "geen vloeiend Dari kan spreken en Farsi spreekt" (CGVS, p. 1). Later op het gehoor beweert u plots dat u zowel Farsi als Dari spreekt. Geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk zei dat u geen Dari sprak, beweert u bizar genoeg dat Dari en Farsi dezelfde talen zijn. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat dit twee aparte talen zijn, past u uw verklaringen aan en zegt u dat u "Dari tot op een bepaalde hoogte verstaat", alvorens u moet toegeven dat u geen Dari spreekt (CGVS, p. 11). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst consistente verklaringen aflegt over de door u gesproken talen.

Ook over uw werk in Iran doet u zeer opmerkelijke uitspraken. Zo beweert u dat u kleermaker werd omdat u iemand kende die kleermaker was en die u de stiel aanleerde (CGVS, p. 12). Echter, u weet niet hoe die persoon heet. U beweert daarna wel dat hij Afghaan is. Echter, gevraagd om meer over hem te vertellen, komt u bizar genoeg niet verder dan te zeggen dat u "geen informatie over hem heeft". U weet evenmin waar in Afghanistan hij vandaan kwam en u beweert dat "u hem niet veel vroeg" (CGVS, p. 13). Het is evenwel niet aannemelijk dat u dermate weinig kan vertellen over de persoon die u naar eigen zeggen vanaf uw tweeëntwintigjarige leeftijd gedurende vier jaar heeft opgeleid. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u daarvoor nog ander werk had, antwoordt u dat u in de bouwsector had gewerkt voor u kleermaker werd. Echter, gevraagd op welke leeftijd u in de bouwsector begon te werken, beweert u bizar genoeg dat u "niets van jaren en leeftijden weet" alvorens u beweert dat u denkt dat u ongeveer achtentwintig of negenentwintig jaar oud was toen u in de bouwsector begon. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat u had verklaard eerst in de bouwsector te hebben gewerkt alvorens u als kleermaker begon te werken, komt u niet verder dan te zeggen dat "u het niet weet". U komt daarna bovendien niet verder dan de blote bewering dat u zich bepaalde dingen niet goed kan herinneren omdat u vroeger drugs nam (CGVS, p. 13). U legt echter geen documenten voor waaruit zou kunnen blijken dat u aan geheugenverlies lijdt vanwege een drugsverslaving. Bovendien blijkt nergens uit het gehoor dat u niet in staat was om op een zelfstandige wijze uw relaas toe te lichten. Wanneer u later wordt gevraagd of u ook Afghaanse collega's had in de bouwsector, antwoordt u bevestigend en vertelt u over een man die ceramische tegels plaatste. U weet echter niet hoe hij heet. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u weet waar die man vandaan kwam in Afghanistan, antwoordt u dat u zich enkel een zekere Ustaad Ali kan herinneren, maar u heeft geen enkel idee waar in Afghanistan ze vandaan kwamen (CGVS, p. 14). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u Afghaanse collega's had waarmee u goed mee kon opschieten, antwoordt u bevestigend alvorens u Reza, Abdullah en Said opsomt. U kan zich geen andere mensen herinneren. Echter, wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over Reza, kan u enkel zeggen dat hij ook kleermaker was en met u werkte. U weet evenwel niet waar hij vandaan kwam in Afghanistan (CGVS, p. 15). Ook dit is zeer bizar. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over Abdullah, kan u enkel zeggen dat hij schoenmaker was, alvorens u moet toegeven dat hij geen Afghaan was. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over Said, moet u bizar genoeg toegeven dat u niet eens weet of hij Afghaan was of niet en dat u het hem nooit vroeg (CGVS, p. 16). Het is evenwel uiterst bizar dat u dermate weinig kan vertellen over uw Afghaanse collega's. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op losse schroeven.

Ook over uw Afghaanse vrienden en die van uw ouders doet u zeer merkwaardige uitspraken. Zo beweert u dat u zowel Iraanse als Afghaanse vrienden had. Echter, wanneer u vervolgens wordt gevraagd wie uw Afghaanse vrienden waren, beweert u bizar genoeg dat u "het zo niet kan uitleggen, wie ze waren en waar ze vandaan kwamen, enkel dat u ze had" (CGVS, p. 19). Deze verklaring raakt echter kant noch wal. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw ouders Afghaanse vrienden hadden, antwoordt u bevestigend, en zegt u dat ze burens waren die naar jullie huis kwamen en met uw ouders kwamen praten. Echter, gevraagd wie ze waren, moet u opnieuw toegeven dat u ze niet kent (CGVS, p. 19).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat ook uw kennis over Afghanistan in het algemeen bijna onbestaande is. Zo antwoordt u dat uw ouders niet veel over Afghanistan spraken, dat u er niets over wilde weten en dat u er niet over nadacht (CGVS, p. 19). U beweert vervolgens ook dat u hen nooit vragen stelde over Afghanistan (CGVS, p. 20). Dit is evenwel allerm minst aannemelijk. Wanneer u aan het begin van uw gehoor op het CGVS wordt gevraagd wanneer u werd geboren volgens de Afghaanse kalender, antwoordt u dat u werd geboren op de eerste dag van de maand Shahrivar in 1359 (CGVS, p. 5). Shahrivar is echter een Iraanse maand. Gevraagd welke de Afghaanse benaming is voor die zesde maand, moet u het antwoord schuldig blijven. U kent verder geen enkele andere Afghaanse maand en u heeft ook geen idee welke de eerste maand van het jaar is volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p. 5-6). Ook wanneer u wordt gevraagd naar Afghaanse provincies, kan u enkel Kaboel, Bamyan en Kandahar opsommen, die u op het nieuws hoorde. Gevraagd naar grote, bekende steden in Afghanistan, somt u opnieuw Kaboel, Kandahar en Bamyan op omdat u ze op het nieuws hoorde. U kent er verder geen enkele andere belangrijke stad (CGVS, p. 20). Ook wanneer u wordt gevraagd of u bekende mensen uit Afghanistan kent, moet u het antwoord schuldig blijven. U kent evenmin bekende Hazara uit Afghanistan. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of er naast Hazara nog andere bevolkingsgroepen zijn in Afghanistan, moet u evenzeer het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 20). Dat u beweert Afghaan te zijn maar niet eens kan zeggen welke verschillende etnieën er in Afghanistan zijn, is ook allerm minst aannemelijk.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw Afghaanse herkomst en nationaliteit niet kan aantonen. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, nationaliteit en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst, nationaliteit en de reden(en) voor uw vertrek.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 26/07/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 1-2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw nationaliteit, uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 22-23). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw nationaliteit, uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 1-2). Hierop repliceerde u enkel dat u in Iran steeds Afghaan werd genoemd (CGVS I, p. 22-23).

Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4, lid 1 van de "Herschikte Kwalificatierichtlijn", van overweging 29 van de "Herschikte Procedurerichtlijn", en van het redelijkheidsproportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"6. Reeds van bij aanvang van het verhoor deelde verzoeker mede dat hij een 6 à 7 jaar drugs heeft genomen en dat hij ondertussen reeds 8 à 9 jaar methadon gebruikt om hiervan af te kicken en hij zich bijgevolg niet alles herinnert (p. 4-5 gehoorverslag CGVS).

Naar aanleiding van de vragen omtrent de situering in de tijd van zijn voormalige beroepsactiviteit in de bouwsector, meldt verzoeker opnieuw dat hij zich bepaalde dingen niet goed kan herinneren wegens geheugenverlies ingevolge zijn vroegere drugsverslaving (p. 13 gehoorverslag CGVS).

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij enkel dat dit een "blote bewering" zou zijn en dat verzoeker "echter geen documenten [voorlegt] waaruit zou kunnen blijken dat u [verzoeker] aan geheugenverlies lijdt vanwege een drugsverslaving" en dat "bovendien nergens uit het gehoor [blijkt] dat u [verzoeker] niet in staat was om op een zelfstandige wijze uw relaas toe te lichten" (zie p. 3 bestreden beslissing).

7. Verzoeker merkt vooreerst op dat het feit dat verzoeker in staat was om op "zelfstandige wijze" zijn relaas toe te lichten geheel niet relevant is bij de beoordeling van de vraag of hij al dan niet aan geheugenverlies lijdt. Het bewijst alleszins niet dat verzoeker niet aan geheugenverlies zou leiden.

Ondanks deze uitdrukkelijke meldingen werd verzoeker niet verzocht hiervan nog een bewijs te verschaffen. Verzoeker had zich er alleszins niet aan verwacht dat hij tevens een bewijs zou moeten voorleggen van zijn geheugenverlies, hetgeen klaarblijkelijk door verwerende partij verwacht wordt

gezien zij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker geen documenten bijbrengt aangaande het bewijs van zijn geheugenverlies.

Indien verzoeker zou hebben geweten dat een dergelijke attestering van belang kon zijn om het onderzoek naar zijn asielrelaas te ondersteunen, zou hij dit hebben bijgebracht. Een motivering dat verzoeker zou moeten aantonen waarom hij dit bewijsstuk niet eerder in de procédure heeft voortgebracht, volstaat dan ook geenszins.

8. Bovendien dient benadrukt te worden dat er voor asielzoekers zoals verzoeker een bepaalde drempel bestaat bij het voorleggen van medische attesten.¹ In casu was verzoeker zich zelfs niet bewust van het feit dat hij een medisch attest kon aanvragen, laat staan dat hij behoorde te weten dat van hem verwacht werd een dergelijk document voor te brengen.

Elke asielzoeker die internationale bescherming aanvraagt, moet op zich reeds als kwetsbaar worden beschouwd. Immers door het migratieproces verliest men familie, vrienden, eigendom, enz. Het EHRM heeft er in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland andermaal op gewezen: « La Cour doit en effet prendre en considération la vulnérabilité spécifique du requérant, inhérente à sa qualité de demandeur d'asile, du fait de son parcours migratoire et des expériences traumatiques qu'il peut avoir vécues en amont. (...) Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne. »

Vrije vertaling : "Het Hof dient effectief de specifieke kwetsbaarheid van de verzoeker, inherent aan zijn hoedanigheid als asielzoeker, in acht te nemen op grond van zijn migratieachtergrond en traumatiserende ervaringen die hij kan hebben beleefd. (...) 'Zij noteert dat deze noodzaak tot speciale bescherming het voorwerp uitmaakt van een grote internationale en Europese consensus. "

Ook in de Vreemdelingenwet wordt benadrukt dat bij het onderzoek van een asielaanvraag rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Art. 48/5, §3, tweede lid vermeldt dienaangaande:

"Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. "

9. Verzoeker heeft zijn specifieke kwetsbaarheid bij aanvang van het gehoor vermeld, m.n. dat hij kampt met geheugenproblemen ten gevolge van eerder drugsgebruik, alsook met psychische problemen (zie gehoorverslag CGVS p. 4-5).

Dit werd echter geheel niet in overweging genomen door verwerende partij, welke er zich in de bestreden beslissing gemakkelijk vanaf maakt door te stellen dat verzoeker hiervan geen bewijs bijbrengt. Nochtans beschikt verwerende partij over afdoende middelen om het eventueel geheugenverlies van een asielzoeker na te gaan. Elke protection officer kan beroep doen op de Psy-cel en dit zowel voor, tijdens als na het interview met de asielzoeker, hetgeen in casu echter NIET gebeurde. Gezien verzoeker soms vage verklaringen aflegde en het vaak gewoon niet bleek te weten, lijkt het echter ten zeerste aangewezen dat zijn psychisch en cognitief functioneren diende te worden nagegaan alvorens het interview werd verdergezet.

10. Art. 4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn voorziet nochtans in een gedeelde bewijslast bij de beoordeling van de asielaanvraag: "De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. "

De interpretatie van voormeld art. 4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn werd tevens verduidelijkt in de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak M.M. t. Ireland:

"Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven".

Ook in de overwegingen van de Herschikte Procedurerichtlijn wordt benadrukt dat sommige verzoekers bijzondere procedurele waarborgen behoeven. Deze verzoeker wordt in artikel 2 van de Herschikte Procedurerichtlijn omschreven als: "een verzoeker die ten gevolge van individuele omstandigheden beperkt is in zijn mogelijkheden om aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen waarin deze richtlijn voorziet " Voor deze verzoekers moet dan ook worden voorzien in passende ondersteuning bij de behandeling van hun asielaanvraag, met inbegrip van voldoende tijd, om de nodige voorwaarden tót stand te brengen voor hun daadwerkelijke toegang tót procédures en voor het aanvoeren van de elementen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming (zie overweging 29 van de Herschikte Procedurerichtlijn).

Doordat vereist is dat persoonlijke omstandigheden en de individuele situatie in rekening gebracht worden, garanderen deze normen dat bij de beoordeling van een asielrelaas rekening moet worden

gehouden met eventuele psychische problemen/medische aandoeningen in hoofde van de asielzoeker, *quod non in casu*.

11. Verwerende partij had verzoeker kunnen vragen een bewijs voor te leggen van zijn geheugenproblemen, alsook had de protection-officer beroep kunnen doen op de Psy-cel, hetgeen echter niet gebeurde. Verzoeker voegt thans bij huidig verzoekschrift een medisch attest van Dr. Van Reusel dd. 6 september 2017, hetgeen attesteert dat verzoeker sinds augustus 2016, m.a.w. ruim voor het gehoor, wordt opgevolgd door het Medisch Sociaal Opvangcentrum Free Clinic (stuk 2).

Het medisch verslag vermeldt ernstige psychische problemen: epileptische insulten; chronische hoofdpijn; depressieve symptomen (stemmingswisselingen, prikkelbaarheid, angsten, concentratiestoornissen, cognitieve vertraging): toxicomanie opioïden.

Door onvoldoende rekening te houden met deze persoonlijke omstandigheden van verzoeker en zich in de bestreden beslissing te beperken tot de mededeling dat verzoeker geen bewijs voorlegt van zijn geheugenverlies - hetgeen hem nooit gevraagd werd, ondanks de samenwerkingsplicht die op verwerende partij rust - schendt verwerende partij art. 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met art. 4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, overweging 29 van de Herschikte Procedurerichtlijn en het redelijkheids-proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

12. Verzoeker beschikt tevens over een bijkomend bewijs dat hij effectief van Afghaanse origine is, meer bepaald een medisch attest van een ziekenhuis in Iran (stuk 3), waarin als nationaliteit "Afghaans" vjtiā ingevuld.

Verzoeker brengt tevens een kopie bij van de Amayesh-kaarten van zijn broer en vader (stuk 4), hetgeen zijn relaas ondersteunt, m.n. dat hij tevens dergelijke kaart had ontvangen van Iran, doch dat deze werd doorgeknipt (zie p. 21 gehoorverslag CGVS).

Verzoeker heeft ingevolge zijn psychische problemen er niet aan gedacht dat hij deze documenten als bewijsstuk kon toevoegen, in het bijzonder wat betreft het medisch attest, hetgeen op zich niets bewijst van zijn asielrelaas en de specifieke problemen die hij in zijn land van herkomst heeft. Het vormt echter wel een begin van bewijs en ondersteunt zijn verklaringen. Op basis van de samenwerkingsplicht die op verwerende partij rust, dienen deze bijkomende elementen nog onderzocht te worden.

Gelet op het ontbreken van een onderzoeksbevoegdheid van uw Raad, verzoekt verzoeker conform art. 39/2, 2° Van de Vreemdelingenwet om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar verwerende partij met opdracht bijkomend onderzoek te voeren aan de hand van de door verzoeker bijgevoegde documenten en diens verklaringen, rekening houdend met het geheugenverlies en de psychische klachten van verzoeker;"

2.1.2. Nieuwe elementen

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn beroep:

- een medisch attest van 6 september 2017
- een medisch attest van een ziekenhuis in Iran, zonder vertaling
- de Iraanse Amayesh kaarten van zijn vader en broer, zonder vertaling.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas wordt in de bestreden beslissing als volgt samengevat:

“U was anderhalf jaar oud toen uw ouders naar Iran verhuisden. Daar groeide u op in de stad Varamin, gelegen in de provincie Teheran. U begon als kleermaker te werken vanaf tweeëntwintigjarige leeftijd. Toen u van uw werk terug naar huis ging, werd u door de Basij (paramilitaire ordedienst grotendeels bestaande uit vrijwilligers) tegengehouden en vonden ze een kleine hoeveelheid drugs in uw zak. U werd meegenomen naar hun basis waar u werd verteld dat u naar Syrië zou worden gestuurd om te vechten. Toen u het hoofd van de Basij toonde dat u een vluchtelingenkaart had, nam hij ze af en knipte ze door. U werd daarna opgesloten. U vroeg aan de wachters om uw ouders op de hoogte te brengen, alvorens uw vader naar de basis kwam en met het hoofd van de Basij overeenkwam dat u werd vrijgelaten. Toen u thuis aankwam vertelde u uw vader dat uw vluchtelingenkaart werd doorgeknipt, waarna uw vader zei dat u niet meer naar buiten kon gaan. Later besloot uw familie dat er geen andere optie was dan u naar Europa te sturen. U vertrok in oktober 2015 uit Iran en u kwam aan in België op 28 november 2015. U vroeg op 3 december 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban en Daesh.”

Verzoeker formuleert in zijn verzoekschrift geen opmerkingen tegen deze samenvatting.

In casu motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde Afghaanse herkomst en nationaliteit alsook zijn langdurige verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling aannemelijk te maken.

2.4.2.2. De Raad verwijst vooreerst naar wat wordt uiteengezet onder punt 2.3.2. met betrekking tot de bewijslast. De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU *“verplichtingen van verzoeker”*, houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is de medewerkingsplicht in hoofde van de bevoegde autoriteiten, zoals vervat in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem van een *“gedeelde bewijslast”*, maar houdt dit hoogstens een nuancering in van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De medewerkingsplicht in hoofde van de bevoegde autoriteiten volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. Deze medewerkingsplicht die op de

schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. De beoordeling van de gegrondheid van het verzoek komt vervolgens enkel de commissaris-generaal toe.

Het kwam verzoeker in casu dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, en dit eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van zijn land van nationaliteit en de streek van herkomst. Het bepalen van zijn land van nationaliteit is des te meer van belang wanneer dit land de plaats is waar verzoeker zijn bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers het land van nationaliteit en de streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de verzoek ten aanzien van een ander land en/of streek dient te gebeuren, komt het hen toe dit land en/of streek te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Indien commissaris-generaal of de Raad van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het voorgehouden land van nationaliteit waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

2.4.2.3. In casu heeft de verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing geen documenten bijgebracht ter staving van zijn Afghaanse identiteit en nationaliteit noch heeft hij documenten voorgelegd ter staving van zijn voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee Iraanse Amayesh kaarten bij waarvan hij stelt dat ze betrekking hebben op zijn broer en vader. Verder legt hij ook nog een medisch attest van een ziekenhuis in Iran voor. Deze documenten betreffen echter enkel kopieën van slechte kwaliteit en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn

opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde is dan ook zeer relatief.

Bovendien ligt er geen enkel bewijs voor dat staat dat de personen die worden vermeld en afgebeeld op de Iraanse Amayesh kaarten ook daadwerkelijk zijn vader en broer zijn. Enig nuttig bewijs van verwantschap ligt niet voor.

Tenslotte stelt de Raad vast dat al deze documenten in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Verzoekers bewering dat op het medisch attest van een ziekenhuis in Iran zijn nationaliteit als "Afghaans" werd ingevuld, kan dan ook niet worden nagegaan. Bij gebrek aan vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het PR RvV voormelde documenten dan ook niet in overweging te nemen.

2.4.2.4. Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van bovenvermelde redenen in deze stand van zaken niet kunnen worden aanvaard om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.2.5. Zoals reeds vastgesteld, legt verzoeker geen enkel vertaald document met voldoende objectieve bewijswaarde neer dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn Afghaanse nationaliteit en herkomst uit de Afghaanse provincie Wardak kan staven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst noch aan zijn voorgehouden langdurig verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling omwille van een geheel aan vaststellingen, zoals hierna samengevat:

- Verzoeker heeft bijna geen kennis van de reden waarom hij met zijn familie uit Afghanistan is gevlucht terwijl er evenwel verwacht kan worden dat verzoeker op zijn minst meer informatie kan geven over de reden waarom hij niet in zijn land van herkomst kon opgroeien.
- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de geboorteplaats van zijn ouders, broer en zussen.
- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn ethnie.
- Verzoeker doet opmerkelijke uitspraken over de leeftijd van zijn moeder.
- Verzoekers kennis over zijn geboorteplaats vertoont zeer merkwaardige leemtes, terwijl er verwacht kan worden dat hij op zijn minst enige kennis bezit over zijn plaats van herkomst in Afghanistan.
- Verzoeker legt allerm minst consistente verklaringen af over de door hem gesproken talen.
- Verzoeker doet zeer opmerkelijke uitspraken over zijn werk in Iran; in het bijzonder kan hij weinig over zijn Afghaanse collega's vertellen.
- Verzoeker doet zeer merkwaardige uitspraken over zijn Afghaanse vrienden en die van zijn ouders, in het bijzonder kan hij daar weinig over vertellen.
- Verzoekers algemene kennis over Afghanistan is bijna onbestaande.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing zeer omstandig en gedetailleerd over voormelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker inderdaad allerm minst consistente verklaringen aflegt over de talen die door hem worden gesproken, met name blijkt:

"Verder moet worden opgemerkt dat u allerm minst consistente verklaringen aflegt over de door u gesproken talen. Zo werden uw verklaringen op de DVZ steeds in het Farsi afgenomen (Verklaring DVZ) en vroeg u ook een Iraanse tolk voor uw gehoor op het CGVS (Vragenlijst DVZ, vraag 6). Aan het begin van het gehoor op het CGVS zegt u opnieuw dat u "geen vloeiend Dari kan spreken en Farsi spreekt" (CGVS, p. 1). Later op het gehoor beweert u plots dat u zowel Farsi als Dari spreekt. Geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk zei dat u geen Dari sprak, beweert u bizar genoeg dat Dari en Farsi dezelfde talen zijn. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat dit twee aparte talen

zijn, past u uw verklaringen aan en zegt u dat u "Dari tot op een bepaalde hoogte verstaat", alvorens u moet toegeven dat u geen Dari spreekt (CGVS, p. 11)."

Uit het gehoorverslag en vragenlijst CGVS blijkt dat de ouders van verzoeker in Afghanistan geboren en getogen zijn en daar heel hun leven hebben gewoond tot zij op volwassen leeftijd naar Iran verhuisden wanneer verzoeker 1,5 jaar oud was. Er werd dan ook terecht tijdens het gehoor opgemerkt *"Maar je ouders groeiden op in Afghanistan, dus hoe komt het dat je geen Dari kan spreken?"*. Verzoeker antwoordde daarop dat hij niet veel met zijn vader sprak, dat hij moest werken en pas 's avond thuis kwam. Evenwel kan worden verwacht dat verzoeker, voor hij naar school ging in Iran, werd opgevoed in het Dari. Aangezien zijn ouders zijn opgegroeid in Afghanistan en pas op volwassen leeftijd naar Iran verhuisden, kan verder worden verwacht dat zijn ouders, eens hij in Iran school begon te lopen, met verzoeker bleven communiceren in het Dari en dat hij deze taal goed beheerst. Bijgevolg werd tijdens het gehoor terecht opgemerkt: *"Maar je werd opgevoed door je ouders, en toen je jong was moest je nog niet werken?"*, waarop verzoeker "ja" antwoordde. Nogmaals werd gevraagd: *"Maar dan is het toch logisch dat je wordt opgevoegd in Dari?"* waarop verzoeker nogmaals positief ("ja") antwoordde toch daaraan toevoegde dat hij Farsi sprak in de bazaar waar hij werkte. Dat hij op zijn werk Farsi sprak, neemt echter niet weg dat verzoeker bevestigt dat hij werd opgevoed in het Dari. Met het loutere feit dat hij op zijn werk Farsi sprak, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij als Afghaan, opgevoed door Afghaanse ouders die geboren zijn in Afghanistan en aldaar tot volwassenen zijn opgegroeid, geen Dari zou kunnen spreken. Bovendien blijkt uit het gehoor dat verzoeker door een Afghaan werd opgeleid tot de stiel van kleermaker en dat hij in de bouwsector zowel als kleermaker Afghaanse collega's had. Verder verklaart verzoeker in Iran Afghaanse vrienden te hebben. De Raad acht het niet aannemelijk dat hij met deze Afghaanse collega's en vrienden geen Dari zou hebben gesproken (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 11-12, 13-15, 19).

In dezelfde zin kan worden verwacht dat verzoeker door zijn ouders, geboren en getogen in Afghanistan, werd grootgebracht in de Afghaanse tradities en cultuur. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker de Afghaanse kalender niet kent, geen enkele kennis heeft over de Afghaanse gemeenschap in Iran waarin zijn ouders zich bewegen noch bijna geen algemene kennis heeft over Afghanistan.

2.4.2.6. De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, wat zoals hierna zal blijken niet het geval is. Verzoeker voert immers geen concreet verweer tegen de voormelde vaststellingen maar beperkt zich tot het betoog dat de verwerende partij bij het beoordelen van zijn relaas en verklaringen bepaalde persoonlijke omstandigheden onvoldoende in rekening heeft gebracht. Hij verwijst in het bijzonder naar zijn jarenlange drugsverslaving, zijn jarenlange methadongebruik en het geheugenverlies dat hieruit voortvloeit.

Verzoeker wijst er terecht op dat hij hiervan melding maakte bij de aanvang en tijdens het gehoor (AD CGVS, gehoorverslag, p. 4-5 en 13). Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen en als volgt hierover motiveerde:

"U komt daarna bovendien niet verder dan de blote bewering dat u zich bepaalde dingen niet goed kan herinneren omdat u vroeger drugs nam (CGVS, p. 13). U legt echter geen documenten voor waaruit zou kunnen blijken dat u aan geheugenverlies lijdt vanwege een drugsverslaving. Bovendien blijkt nergens uit het gehoor dat u niet in staat was om op een zelfstandige wijze uw relaas toe te lichten."

Dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing geen medische documenten heeft voorgelegd om zijn drugsverslaving en geheugenverlies te staven, wordt niet betwist.

Verzoeker verwijt de verwerende partij dat hij niet uitdrukkelijk werd verzocht hiervan een bewijs te verschaffen en dat hij zich niet aan deze vereiste had verwacht. Verzoeker kan in dit betoog niet worden gevolgd. Vooreerst herhaalt de Raad dat de medewerkingsplicht in de eerste plaats op verzoeker berust. Het is aan hem om een begin van bewijs voor te leggen van een geheugenproblematiek die invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen. Bovendien werd verzoeker tijdens het CGVS gehoor bijgestaan door een raadvrouw, gespecialiseerd in het vreemdelingenrecht. In het gehoorverslag kan niet worden gelezen dat verzoeker of de raadvrouw die hem bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Het betoog dat de verwerende partij beroep had moeten doen op de psy-cel kan niet worden bijgetreden daar de verwerende partij ter terechtzitting stelt dat deze psy-cel al jaren niet meer bestaat bij het CGVS.

Uit het gehoorverslag blijkt verder dat het gehoor op normale wijze is geschied, dat verzoeker op een normale wijze aan het gehoor heeft kunnen deelnemen en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid.

In het medisch attest van 6 september 2017 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, staat vermeld dat verzoeker een heroïneverslaving heeft en momenteel een methadonkuur volgt alsook psychosociale begeleiding, hetgeen niet wordt betwist. In het medisch attest wordt gesteld dat verzoeker volgende symptomen vertoont: stemmingswisselingen, prikkelbaarheid, angsten, concentratiestoornissen en cognitieve vertraging. Geheugenverlies wordt niet vermeld in dit medisch attest. Verder blijkt uit het medisch attest niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van zijn asielrelaas, noch blijkt daaruit dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld: *“Bovendien blijkt nergens uit het gehoor dat u niet in staat was om op een zelfstandige wijze uw relaas toe te lichten.”* Tenslotte merkt de Raad op dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde geheugenverlies zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat de gehoren anders zouden zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn drugsverslaving en de daarmee gepaarde symptomen hem ervan hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas, met name zijn Afghaanse herkomst en nationaliteit alsook zijn voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Aldus blijven de bovenvermelde vaststellingen met betrekking zijn gebrek aan kennis, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen, opmerkelijke uitspraken en merkwaardige leemtes met betrekking tot de reden waarom zijn familie Afghanistan is ontvlucht, de geboorteplaats van zijn familieleden, de leeftijd van zijn moeder, kennis van zijn geboorteplaats, de door verzoeker gesproken talen, zijn werk in Iran, zijn Afghaanse vrienden en de vrienden van zijn ouders en Afghanistan gehandhaafd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt de verzoeker zijn voorgehouden herkomst uit Afghanistan en voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran niet aannemelijk.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfsplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven.

Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de nationaliteit en verblijfplaats van de verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of de verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad besluit dat de verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. In casu maakt de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De Raad verwijst tenslotte naar wat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt benadrukt:

“Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt.”

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES